

M. Cameron

Ούζετλερ

κεφαλῇ σας καὶ νὰ ἀποκρυσιαλλωθῇ ὡς ἐὰν ἦτο
κιτῆμα σας.

Ingrès

Προτοῦ ζωγραφίσῃ ὁ Δελακρουᾶ ἔθηκεν ἐν ἄν-
θος πλησίον τοῦ δεξιόχειρος. Καὶ ἔλεγε: «Τὸ
ἄνθος αὐτὸ εἶνε ἡ ἐμπνευσις μου καὶ τὸ ἀρι-
στοτέλειόν μου».

Ὁ Durré κάποτε δὲν ἦτο καθόλου εὐχαρι-
στημένος ἀπὸ κάποιο ἔργον του. Καὶ τὸ ἐξέσχι-
σε εἰς χίλια κομμάτια. Εἷς ἐμπορος ἡμέραν τινα
παρένιχε καὶ ἠρώτησε τὸν καλλιτέχνην ἐκπλη-
κτος. «Διατὶ τὸ ἐλάματε αὐτό; Ἐὰν μοῦ τὸ
ἐδίδατε, θὰ τὸ ἠγόραζα ἀντὶ 50 χιλιάδων φράγ-
κων.» Ὁ καλλιτέχνης ἀπέρησε ψυχρότατα:
«Π συνείδησάς μου καὶ ἡ δόξα μου ὑπὲρ πάν-
ἄλλο».

Ὁ Δελακρουᾶ μίαν ἡμέραν ἠσχολεῖτο νὰ ζω-
γραφίσῃ εἰς ἓνα πίνακά του μίαν κυτρίνην ση-
μαίαν. Ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε νὰ προσδώσῃ τὸν
χρωματισμόν, ὃν δνειροπόλει. «Διάβολε! ἔλεγε,
πῶς λοιπὸν ὁ Ροῦβενς καὶ ὁ Βερονέζ κατέρθω-
σαν νὰ ἐπιτυχάνουν τόσον ὥραϊα κίτρινα χρώμα-
τα...» Ἐπέταξε τὴν χρωματοπινακίδα του,
καὶ ἔστειλε τὸν ὑπηρέτην του νὰ τοῦ φέρῃ μίαν
ἄμαξαν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Λουβρον. Ὑπῆρ-
χον τότε — εἰς τὰ 1830 — εἰς Παρισίους ὁ χί-
ματα cabriolets κυτρινόχρωμα. Εἶχε ἡ ἄμαξα,
ἣν τοῦ ἔφεραν, τὸ χρώμα ἀκριβῶς ποῦ ἤθελε.
Πρὶν ἀνέλθῃ ὁ Δελακρουᾶ, ἔσπευτο ἐκπληκτος. Πα-
ρεστήρησεν ἀστραπιαίως, ὅτι τὸ κίτρινον τῆς ἄ-
μάξης πορὶ γρηὺς ἀπὸ τὸ ἰώδες χρώμα ἐν τῇ
σκιᾷ. Ἐπλῖξε αὖτε τὸν ἄμαξηλάτην καὶ ἐπέστρε-
ψεν εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἔλαβε πάραντα
τὴν χρωματοπινακίδα του, ἔλαβε μίαν καθαρὰν
δθόνην καὶ ἐπραγματοποίησε τὴν παρατήρησιν
του, γνωρίζων ὅτι ἡ σκιά χρωματίζεται πάν-
τοτε ἐλαφρῶς ἐκ τῆς λάμπρας, φαινόμενον ὅπερ
ἀποβαίνει συνήθως αἰσθητόν, ὅταν τὸ φῶς τοῦ
ἡλίου δὲν εἶνε ἰσχυρόν.

★ ΝΕΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ★

ΣΤΗΝ ΠΗΓΗ

Κίποις θλιμμένο ἡλιόγευμα θάρσῃ σὲν ἰσημίαν σου,
Καὶ ἀπὸ τὴν ἀνήσυχη τῶν δένδρων σου γαλήνη,
Κι' ἀπὸ τὰ φύλλα, ποῦ νεκρὰ σκεπάζουν τὰ νερά σου,
Θὰ στρώσω μόνος πλάϊ σου τὴν ὑστερή μου κλίνη.

Θὰ νοιώσω θλίψης σπαραγμὸν σὲ πλάνο σου τραγοῦδι,
Π' ὀργιστάλῃς ἀγνώτατο σὲν τὴν ψυχὴ τοῦ μέρου,
Στῆς πέτρης σου, σὲ ἀγέρι σου, σὲ κάθε σου λουλοῦδι
Θαύρῳ ἔσαν ἴσκιον γνώριμον ἀγαπημένου δνειροῦ.

Μα ἡ Πανσιόπτη ὠχρόλευκη σὲ λίγο θ' ἀναδέσῃ
Ἀπ' τὸν ὕμνον καθρέφτη σου — γλυκεῖς χιμαίρας σπῆι
Καὶ γέροντας σὲ κύκνειά φτερά κατὰ τὴ δέσι
Λόγῳ θὰ πάρουμε ἄφθαστο πρὸς τὸν Ἀποσπρίτη.

Πειραιεύς

MIX. ΕΠΙΦΑΝΗΣ

Σ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Π. Τ. Δημητράκουδ' ὦ

Σὲ εἶδα κι' ἐγὼ ἐκάθουμον σὲ κοῖνα καὶ μυριτῆς
καὶ γύρω μου σὲν ἄγγελοι πετοῦσαν τὰ δνειρά μου,
τὰ πρωτὰ μου τὰ δνειρά, τὰ πὺλ γλυκά.
Ὁ ἥλιος ἔριχνε 'ς τὴ γῆ τῆς πρωτῆς του ματιῆς
κι' ἀξάφρυν διαβήκες, αἰθέρια, ἀπὸ σιμά μου.

Εἶχες τὰ κάλλη τῆς Αὐγῆς, καὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς
τριγύρω σου ἀναγάλλαξες μετ' ὃ δέξῃ σου χέρι
ἔδινες δῶρα αἰώνια, δῶρα μαγικά
'ς ἐκείνους ποῦ σ' ἀγάπησαν καὶ 'ς ὅλη τὴ ζωὴ
σ' ἀκολουθοῦσαν 'ς τοῦρανόν, 'ς τῆς γῆς τὰ μέρη

Σὲ εἶδα κι' ἐγὼ ἐκάθουμον σὲ κοῖνα καὶ μυριτῆς
καὶ γύρω μου σὲν ἄγγελοι πετοῦσαν τὰ δνειρά μου.
Πανάμους πόθους μοῦ ἔσταξες 'ς τὰ σωθικά.
Καὶ μ' ἔκαναν οἱ πόθοι αὐτοὶ ἀκοίμητες φωτιῆς —
νὰ φέρω ὀπίσω σου κι' ἐγὼ τὰ βήματά μου.

Σμύρνη

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ